

Ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
φέστε τάλαντα,
καὶ χάριτο καρδί
γὰ τὰ Κάλαντα.

Φέστε μας καὶ κοτόπουλα
ψημένα,
γάλους καὶ γουρουνόπουλα
θερμμένα.

Κοιλιαὶς ὑγιονόμιον
νὰ γεμίσουμε,
καὶ τούτους κατὰ νόμον
νὰ τιμήσουμε.

Δώστε μας καὶ σταυρούς
νὰ τοὺς κρεμάσουμε,
κι' ἱπποτάς ἀγγυρούς
νὰ τοὺς θαυμάσουμε!

Πρόδοξ γὰ χάρι σας
μαγεύεται.
Βαστάτε τάντερά σας
καὶ χορεύετε.

Τὴν Πρόδοξ μὲ φόρου
τὴν σαλπίζουμε...
ἐρρίξουμε τοὺς σπόρους
κι' ἐς ἄλκιζουμε.

Φασουλής καὶ Ήσρικλέτος
ἔγῃκαν νὰ τὰ ποῦν κ' ἐφέτος.

Χριστοῦγεννα, Πρωτοῦγεννα, τοῦ χρόνου μέρα πρώτη,
μοσχοβαλοῦν Χριστόψωμα, καὶ δόξ του φαγοπότι.
Χριστοῦγεννα, Πρωτοῦγεννα, χάρι γὰ τὴν πατρίδα,
γύρω σ' αὐτὸ δένδρο τῆς Ἀρχῆς

πολλοὶ προσμένουν εὐτυχεῖς
μὲ μάττα σὺν γαρίδα.

Δένδρο Χριστογεννήτικο
γὰ λίγους καρποφόρο,
μὰ γὰ πολλοὺς σκαπάτικο,
Ξερό, καὶ δίχως ὕδωρ.

Δένδρο ψωριχάτικο, παιδιά,
ποῦ τῖφαγε σαπλά,
καὶ πέφτουν κατὰ γῆς κλαδιά
καὶ μαραμμένα φύλλα.

Τὴν κλαῖν ἔδω, τὴν κλαῖν ἐκεῖ
τὴν γέρεκη κουφέλα...
δένδρο νὰ βγάλῃς φυλικὴ
καὶ κούτσουρα μεγάλα.

Δένδρο γὰ ἕψα κούτσουρα, δένδρο γὰ τὴν φωτιά,
δένδρο μὲ νομοσχέδια γεμάτα καὶ χαρτιά,
δένδρο, ποῦ τὸ κατάκαψαν Ρωμῶν ἀστροπελέκια,
δένδρο, ποῦ τὸ πάλειψαν ἀλόπητα πελέκια.

Δένδρο τῆς νέας γνώσεως καὶ τῆς βασιλεῖας σοφίας,
παθὼν ἐξ ἀτροφίας,
κι' ἄμας τὸρῆγεται καθέας,
καὶ τὸν καρπὸ τοῦ σὺν γευθῆς
ὡσὺν πρωτόπλαστος Ἀδὰμ ἐκ τῆς Ἐδέμ δὲν βγαίνει,
ἐξ ἐναντίας μάλιστα μπαινίης καὶ παραμπαινίης.

Καὶ τρέχει κλάσις νησικὴ
κοιτὰ τοῦ νὰ καθίσω,
καὶ βεβαιόνουν μαρκεῖο
καὶ τώρα πῶς θ' ἄνοιξη.

Κλάμματ' ἀκούει περισσά,
καὶ μ' ἔλη τὴ σαπλά

βγάξει για κάποιους τὰ χρυσὰ
τὸν Ἑσπερίδων μήλα.

Δένδρο μεγάλο κι' ἀγάλιο
τοῦ τύπου τοῦ μουφλούρη,
κι' ἀνοίμε γύρω του λαὸ
λυπητέρὰ νὰ σκούρη.

Δὲν πληρώνω σὺν και πρῶτα,
δὲν πληρώνω νέους φόρους
γιὰ πατέρας λιμαδόρους,
ἀνοπνεύματα και φῶτα.

Πᾶν τὰ λόγια σας χαμένα,
καί' σὺ μέλλον ἀπὸ μένα
δὲν θὰ γίνῃ τέτοιο φιάσκο...
δὲν πληρώνω γιατί χάσκο,
και τὸ δίχρο μου δὲν βρισκο
κι' ἔλο παιζῶ Καρασκο.

Δὲν πληρώνω για φεργάδες,
δὲν πληρώνω για στρατούς,
δὲν πληρώνω για φαγάδες,
ποῦ μοῦ κἀνούν τούς κουτούς.

Δὲν πληρώνω για γαλόγια,
δὲν πληρώνω για σεφίτζια,
δὲν πληρώνω για σαλόγια
και χρυσοκινιάρων σπήτζια.

Μὲ δρὸ λόγους οσοδαρούς
σὲς τὸ λέω νῆτα σκέτα :
δὲν πληρώνω για χορούς,
δὲν πληρώνω για παρκέτα.

Δὲν πληρώνω νὰ παχαίνουν ἢ καιζῆς θγειονόμεν
κι' ἢ κοιλίας τὸν σφιντού,
και καταμεσῆς τὸν δρόμου
νὰ μοῦ λένε: φτού σου, φτού.

Τοὺς εἰσπράκτορας τὸν φόρου μὴ μοῦ στέλλετε σὺν πρῶτα,
θῆλω κιὰ κι' ἐγὼ μαζί σας νὰ περῶ ζωὴ και κότα.

Ἔβαλα μὲ σὲς μισαλό,
γδέρντε μου τὸ τομάρι,
και μ' ἀλόγητο στηλιάρ
λῶστε μου τὸν ἀραλό.

Ἄρον ἔρον ελαίστι με
μὲς σ'τὴ μάση φυλακῆ,
μετανάστη στείλετέ με
μῶς σ'τὴν Ἀμερικῆ,
και γυμνὸν ἀφήσατέ με,
πάρτε μου και τὸ βρακί.

Μῶς σ'τὰ καλά μου τάλλα,
ἐρριψάτε μου τὰμπέλλα.

κι' ἄς μὴν εἶναι σ'τὰ βαρέλια
μῆτε μὴν ρετοίνας στάλα.

Φόρους ἄκουε και πέρινα,
και σ'τὴ γῆ τοῦ ραχαιού
δὲν πληρώνω για Κουδέρνα
και Βουλαῖς τοῦ κρεθαιτού.

Δὲν πληρώνω για τούς θπνοὺς
τὸν πατέρων τούς γλυκοὺς,
δὲν πληρώνω και για θάπνοους
τὸν Σωτήρων μυστικοὺς.

Δὲν πληρώνω σ'τὰ χαμένα
για νὰ βλέπω τὸν καθένα
Φασουλῆ και Περικλέτο,
κι' ἀπ' τὸν νοῦ σας βγάλετέ το.

Ἀπεφάσισα νὰ γίνω γνωστικὸς και γουνεχῆς,
και δὲν δίνω για λεφτὸ
νᾶχω δένδρα σὺν κι' αὐτὸ
τῆς ψωμάρας τῆς Ἀρχῆς.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, νῆα χαρὰ μεγάλη,
κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἔγῃκαμε νὰ σας τὰ ποῦμε πάλι
μὲ τίσορη θιλασογινοὺς ἀπάνω σ'τὸ κεφάλι.

Δένδρα Χριστουγεννιτικὰ καρποφοροῦν μεγάλα,
κι' ἐμεῖς τοῦ Δένδρου τῆς Ἀρχῆς θρηνοῦμε τὴν κουφέλα.

Ὅρε κυττάζετε ἔλατο...
μὰ τέτοιο δένδρο γέλα το,
μὰ τέτοιο δένδρο κλάψε το,
και κόψε το και κόψε το.

Εἰς τὸν ἴσχρο τῆς ἐλάτης
κἀθετ' ἕνας Στρατηλάτης,
ποῦ μὰς χόρτασε φουλί.

Τοῦτος θάδρη τὰ νερά μας...
και τοῦ χρόνου... για χαρὰ μας,
κι' ἀπὸ τοῖσπουρα ζουμ.

Και καμπόσους ποσολίσις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλίσις.

Ἐκτωρ ὁ Σαραφίδης, ἕνας γιωτὸς μεγάλος
σ'τὴν πόλιν τῆς Κωνσταντινης δὸν κανέναν ἄλλο,
θραδωνίσθη τῶρα τὴν ἐκλεκτὴν Ερρήνην,
τοῦ Χάιτα τὴν κόρην, ἄδρῶν θαλίτηρων κρηνην.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξ ἑλης καρδίας του συγγαίρει
μνηστῆρων και γονίων σφίγγων θερμὰ τὸ χέρι.

Ὁ Σόλλογος Ἡθοποιῶν, ὁ θραῦν θραῦν μεγάλην,
ἀελτίον καλλιτεχνικὸν ἐξέθως και πάλιν,
ποῦ και τὸν Ἀνδρονόπουλον ἔχει τὸν μακαρίτην,
τῆς ἐποχῆς τῆς παλαιᾶς ἱστορικῶν τεχνίτην.